

НЕОБХІДНІСТЬ РОЗРОБКИ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ РЕГІОНІВ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

О. В. ПИРІКОВ, кандидат технічних наук
(Донецький національний університет економіки
і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського)

Анотація. *Мета статті – обґрунтувати необхідність розробки стратегії розвитку екологічної безпеки регіонів зі стійким розвитком. Необхідною умовою розвитку стратегії екологічної безпеки на думку більшості вчених визнано впровадження системного підходу, що передбачає формування відповідної системи управління інноваційним розвитком як складової загальної системи управління регіональною економікою, в тісному взаємозв'язку з екологічною безпекою окремо взятих регіонів. Для розробки стратегії еколого-економічного розвитку стійких регіонів України пропонується формувати відповідну систему управління. Адже відсутність стратегії довгострокового розвитку не тільки гальмує Україну, а й породжує хаос в управлінні, завдаючи збитків державі. Пріоритетним напрямом повинно бути комплексне і узгоджене вирішення питань соціально-економічного розвитку та захисту навколишнього середовища.*

Ключові слова: *управління, система, стратегія, екологічна економіка інноваційний розвиток, систематизація.*

Природа і людина – єдині. Але людська діяльність скорочує, а в деяких випадках і знищує здатність природного середовища підтримувати людське життя.

Необхідно відзначити, що в ХХ–ХХІ ст. природа потерпає небувалого в історії цивілізації навантаження, обумовленого чотириразовим збільшенням чисельності населення планети і 20-кратним збільшенням обсягу світового виробництва.

Наслідки – природні катаклізми, що мають руйнівну силу, і загроза глобальної катастрофи, аспектами якої є зміна клімату, погіршення якості повітря, води та ґрунту. Все це відображається в економічних і соціальних показниках, а також у людських життях.

Тому екологія – міжнародний тренд ХХІ ст. і точка відліку для прийняття рішень на міжнародному, національному та локальному рівнях. Україні необхідно враховувати це з позиції інтеграції у світове співтовариство.

З моменту появи ідеї створення Організації Об'єднаних Націй світ зазнав кардинальних

змін, причому останнім часом цих змін все більше і більше. Виникають нові проблеми. Відкриваються нові можливості. Безпрецедентний рівень взаємопов'язаності означає, що всі проблеми більшою мірою зачіпають усіх. Але це ж справедливо і щодо рішень. Інформація, ідеї, технології, грошові кошти і люди як ніколи легко перетинають кордони. Це ж справедливо і щодо забруднення навколишнього середовища. Полегшення доступу до технологій відкриває грандіозні можливості для позитивних перетворень, але при цьому і для дезорганізації. Можливості, які раніше мали лише держави, все частіше опиняються в руках приватних груп та осіб. Ці зрушення кардинально змінюють реальність для всього світу, трансформуючи динаміку розвитку й саме поняття безпеки та екологічності. Кардинально змінюється характер проблем, із якими людство стикається, так і засоби їх вирішення. На сьогодні всі рішення у сфері екології та екологічності повинні бути інноваційні за

своєю природою і максимально застосовні в сучасному мінливому світі.

Значна більшість цих змін сприяє поліпшенню екології планети. Населення всіх країн хвилюють проблеми екологічної деградації, тому досить актуальним завданням є не тільки побудова механізму розв'язання, а ще й розробка стратегії подолання екологічних проблем суспільства.

В. І. Симоненко у статті «Економіка і екологія: взаємозв'язок і проблеми управління» [2, с. 24] відмічає, що сучасна соцекобіоекономтехсфера є загальною і універсальною для людства, вона не може вміститися в конкретні кордони будь-якої держави. Отже, посправжньому вирішувати пов'язані з нею проблеми можна тільки завдяки спільним, міжнародним зусиллям. Зауважимо, що для ефективного управління сучасним виробництвом потрібно інтегрувати методи управління економічним розвитком із методами управління природними біологічними процесами в єдину методологію управління еколого-економічною системою.

Упродовж останнього десятиліття у світовій енергетиці відбуваються докорінні зміни, пов'язані з процесом лібералізації енергетичних ринків. Через стрімкий розвиток світової економіки та процесів глобалізації запаси нафти й газу почали стрімко зменшуватись, а оскільки ці види палива належать до вичерпних, перед урядами багатьох країн, у тому числі й України, постало питання ефективного управління використанням енергоресурсів і пошуку альтернативних джерел енергії [3, с. 3].

Питанням формування енергетичної безпеки України присвячено праці О. М. Волович, Д. К. Турченко, С. І. Дорогунцова, В. С. Міщенко, М. І. Данько та ін. На регіональному рівні ця проблема постійно в центрі уваги, проте проблеми впровадження альтернативних джерел енергії на внутрішньому ринку України досі не розв'язані. Потрібно й надалі досліджувати інноваційну діяльність національних підприємств рециклінгу в контексті розв'язання проблем енергетичної безпеки національної економіки.

Значний внесок у вивчення проблематики ресурсозбереження зробили вітчизняні вчені: В. Базилевич, Х. Демко, І. Дрозд, А. Коваленко, В. Коломієць, Л. Кульчицька-Жигайло, Т. Туниця та інші. Питаннями екологічно збалансованого ресурсного виробництва в контексті проблем сталого розвитку займалися такі провідні зарубіжні вчені, як Б. Коммонер, Ю. Одум, Н. Реймерс.

У країнах Європи вторинні матеріали використовуються практично у всіх галузях промисловості. При цьому масштаби і ступінь переробки різних видів ВМР коливаються варіюють залежно від ресурсної цінності відходів, від екологічної ситуації, обумовленої їх властивостями як забруднювачів середовища, і, найголовніше, від конкретних економічних умов, що визначають рентабельність використання відходів у тому чи тому вигляді виробництва.

Для України питання екологічної безпеки повинно бути пріоритетним, зважаючи на низьку факторів.

По-перше, Чорнобильська катастрофа – трагічна подія в історії українського народу, яка забрала сотні тисяч життів, скалічила мільйони доль і залишила мертву територію на «тілі» України.

Відомо, що до аварії на ЧАЕС призвели особливості управління атомною станцією, але, з іншого боку, можливо, це попередження всьому світу про те, що потрібно зупинитися і змінити споживацьке ставлення до природи.

Пам'ятаючи цей прикрий досвід, ми повинні бути прикладом екологічного благополуччя, відновити природний баланс і стати в буквальному сенсі найчистішою країною у світі.

По-друге, пріоритетність екологічної проблематики зумовлена тим, що екологія і здоров'я нації нерозривно пов'язані. Зараз Україна переживає демографічну кризу, населення стрімко скорочується.

І подальші прогнози невтішні, в період до 2030 р. загальна кількість населення України скоротиться до 37,5 млн осіб, а до 2050 р. – майже до 29 мільйонів чоловік.

Рівень смертності чоловічого населення в 4 рази перевищує аналогічні показники в Західній Європі. Ракові пухлини, хвороби системи

кровообігу зумовлені наслідками техногенних аварій та рівнем забрудненості навколишнього середовища.

Здоров'я людини безпосередньо залежить від місця його існування, тому, поліпшивши екологічну ситуацію, в країні зменшиться смертність у продуктивному віці.

Показники, за якими визначається демографічна ситуація і якість життя людини, – це чисті повітря і вода, натуральні продукти харчування, безпечні умови проживання.

По-третє, економічно вигідно може бути лише те, що екологічно безпечно. Ми абсолютно солідарні із позицією Генерального Секретаря ООН Пан Гі Муна, що зелена економіка – це розв'язання проблем глобальної економічної кризи і кліматичних змін.

Зараз економіка України не конкурентоспроможна через енергоємності та ресурсовитратності, тому необхідна її екологізація – це перехід на відновлювані джерела енергії, впровадження інноваційних технологій і раціональний підхід до використання ресурсів.

Проводячи реформи в цьому напрямі, вже в найближчий період можливо буде розв'язати проблему безробіття і відтоку працездатного населення за кордон. Важливо те, що екологічно безпечна Україна стане інвестиційно-привабливою і конкурентоспроможною країною.

По-четверте, для відродження України необхідно повернутись до своїх духовних витоків. У нашій історичній традиції закладено дбайливе ставлення до навколишнього середовища, ставлення до природи як до чогось сакрального, невід'ємного від людської сутності.

Не тільки зведені людиною пам'ятки історії та культури, а в першу чергу природні творіння викликають захоплення. Унікальний природний ландшафт України і неповторні рекреаційні зони, їх популяризація будуть сприяти духовному піднесенню нації. Проте, крім захоплення, непокоїть наявність великої кількості звалищ, необроблених полігонів ТПВ і неутілізованого сміття.

Економічні програми з утилізації вторинної сировини до кінця не розвинені, основна причина полягає у відсутності чітко прописаної еколого-економічної стратегії розвитку.

Беручи до уваги європейський досвід застосування екологічних стандартів і екологічних стратегій, необхідно імплементувати європейську філософію екологічного розвитку, як частину національної ідеї.

Враховуючи це, стратегія екологічної безпеки як національна ідея допоможе Україні вийти на зовсім інший якісний рівень.

Розробка еколого-економічної стратегії розвитку країни – мета, яка допоможе Україні консолідувати всі конструктивні сили та реалізувати свої можливості.

І це не абстрактна мета, це реальність, досягти яку можливо за досить короткий період. Механізм – стратегія сталого розвитку, яку можна трактувати як практичну для реалізації «зеленої» національної ідеї.

Сталий розвиток – підхід, який ґрунтується на природоохоронних, соціальних та економічних принципах, орієнтованих на загальну вигоду. Основна ідея – задоволення нинішніх потреб людини не повинно суперечити інтересам майбутніх поколінь і бути згубним для навколишнього середовища.

Парадигма сталого розвитку – результат діяльності представників учених і суспільно-політичних кіл з усього світу. Етапи її становлення свідчать не про кон'юнктурні підходи, а націленість на загальний людський інтерес.

Так, 1972 р. на Конференції ООН в Стокгольмі, була створена спеціальна структура – Програма ООН із навколишнього середовища (ЮНЕП), на яку було покладено завдання вивести екологічну проблематику на міжнародний рівень.

1987 р. Всесвітня комісія ООН з навколишнього середовища і розвитку задала вектор для пошуку нової моделі розвитку цивілізації, опублікувавши доповідь Гру Харлем Брундтланд «Наше спільне майбутнє».

1992 р. в Ріо-де-Жанейро на Конференції ООН з проблем навколишнього середовища було прийнято «Порядок денний на 21 століття», інтегруючі основні завдання людства на зламі тисячоліть.

На Форумі Тисячоліття 2000 р., на Монте-рейській конференції та йоганнесбурзькому саміті 2002 р. сталий розвиток було визначено як стратегію існування людства в XXI ст.

Прогресивне людство дійшло висновку, що тільки гармонійне співіснування економіки, екології та соціальної сфери дасть можливість для якісного життя нинішніх і майбутніх поколінь.

На Конференції Організації Об'єднаних Націй зі сталого розвитку в червні 2012 р. держави-члени підтвердили свою прихильність сталому розвитку в усіх трьох взаємопов'язаних компонентах: економічного розвитку (включаючи ліквідацію крайньої убогості), соціальної інтеграції та екологічної стійкості. Вони домовилися розвивати успіх у сфері досягнення цілей і розвитку, сформульованих у Декларації тисячоліття, розробивши набір цілей у галузі сталого розвитку, які були б глобальними за своїм характером і застосовними до всіх країн. Для розробки цих цілей Генеральна Асамблея заснувала робочу групу відкритого складу, до якої увійшли 30 представників, і робота в цьому напрямі вже ведеться. Держави-члени також обговорять стратегію фінансування сталого розвитку та розглянуть різні варіанти поліпшення обміну технологіями.

Генеральний секретар Пан Гі Мун зазначав у доповіді ООН з навколишнього середовища: «Звільнення людей від злиднів та охорона планети та її ресурсів – це дві сторони однієї медалі. Бідні та вразливі верстви населення відчують найбільші страждання, проте жодна з країн не може вважати себе несприйнятливою до наслідків зміни клімату. Минуле десятиліття стало найтеплішим в історії. Кількість екстремальних погодних явищ збільшується. Втрати, обчислювані життями, джерелами засобів до існування, об'єктами інфраструктури та ресурсами, зростають. У підготовленій до випуску п'ятої доповіді про оцінку Міжурядової групи експертів зі зміни клімату будуть представлені нові дані, які дозволять нам глибше зрозуміти антропогенні причини потепління нашої планети.

Торік держави-члени в черговий раз визнали нагальність цієї проблеми. На Конференції ООН зі сталого розвитку держави-члени знову підтвердили, що зміна клімату є однією з найсерйозніших проблем сучасності. На вісімнадцятій сесії Конференції сторін Рамкової конвенції ООН про зміну клімату в Давосі дер-

жави-члени оголосили про успішний початок нового періоду дії зобов'язань за Кіотським протоколом і домовилися про твердий графік прийняття до 2015 р. універсальної угоди щодо клімату. Розвинені країни підтвердили зобов'язання виконати свої обіцянки щодо надання країнам, що розвиваються, довгострокової фінансової допомоги в питаннях боротьби зі зміною клімату. Визнаючи важливість політичного керівництва, я наголошую, що моя пропозиція зібрати в 2014 р. національних керівників, щоб мобілізувати політичну волю, необхідну для укладення цієї універсальної угоди про клімат, була широко підтримана. Нарада високого рівня, запланована на вересень 2014 р., стане форумом, на якому керівники зможуть продемонструвати політичну волю, поставити амбітні цілі й активізувати дії на місцях для зниження рівня викидів і зміцнення здатності протистояти зміні клімату.

Тим часом моя ініціатива «Стійка енергетика для всіх», що являє собою партнерство із широким колом зацікавлених сторін із різних урядів, приватного сектора та громадянського суспільства, передбачає забезпечення загального доступу до енергоресурсів, подвоєння темпів підвищення енергоефективності та збільшення вдвічі частки поновлюваних джерел у глобальному балансі виробництва енергії до 2030 р. На сьогодні мобілізовані десятки мільярдів доларів, і понад 75 країн, що розвиваються, вирішили взяти участь у цій ініціативі. Слова підтримки на адресу цієї ініціативи звучать звідусіль: від малих острівних держав до країн із розвинутою економікою. Нове керівництво цією ініціативою вже призначено, регіональні та тематичні центри створені, і перші успіхи вже досягнуті.

Докази на користь боротьби зі зміною клімату ніколи не були настільки чіткими й переконливими. Стратегічний інструментарій розроблений, і його застосування дає конкретні результати. Близько 118 країн у всьому світі вже розробили стратегії або цільові показники в галузі відновлюваної енергетики. Більше половини з них – це країни, що розвиваються. Завдяки зростаючій підтримці громадськістю та політичними колами реальних дій міжнародні угоди практично виражаються

в конкретних кроках і державній політиці на місцях. Інвестиції в екологічно чисту енергетику перевищили позначку 1 трлн дол. США. Однак потрібно ще більше. Що стосується Організації Об'єднаних Націй, то я пишаюся тим, що в результаті модернізації будівлі Секретаріату в Нью-Йорку рівень енергоспоживання повинен знизитися на 50 %, і в рамках більш широкої ініціативи «Екологізація під прапором Організації Об'єднаних Націй» ми вживаємо заходів щодо скорочення обсягів викидів парникових газів у ході миротворчих операцій. Проблему зміни клімату та сталого розвитку необхідно буде розв'язувати за допомогою координації дій із ліквідації убогості, економічного розвитку та охорони навколишнього середовища».

Синергія економіки, екології та соціальної сфери успішно застосована в Скандинавських країнах (Данії, Норвегії, Швеції), і на принципі сталого розвитку орієнтується все європейське співтовариство, що дає нам можливість використовувати світовий досвід і за десять років увійти до країн-лідерів за якістю життя і індексом людського розвитку.

Тому в Україні на законодавчому рівні необхідно затвердити стратегію сталого розвитку.

І незалежно від політичних розкладів влада працюватиме по своєрідному «плану», і суспільство зможе проконтролювати, наскільки влада ефективна, наскільки реалізовані ті чи інші пункти плану і в чому відхилення.

Адже відсутність стратегії довгострокового розвитку не тільки гальмує Україну, а й породжує хаос в управлінні, завдаючи збитків державі.

Далі по кожному напрямку державної політики мають відбутися свої профільні зміни, але координуватиметься, на основі загальної стратегії. Пріоритетом на думку Володимира Костеріна, лідера Партії Зелених України, є комплексне і узгоджене вирішення питань соціально-економічного розвитку та захисту навколишнього середовища:

- облік показників економічної оцінки природних ресурсів у системі соціально-економічних відносин;
- проведення еко-податкової трудової реформи, що відповідає принципам «забрудню-

єш – платиш» і зсув податкового тягаря від роботи і доходів у бік утворення потоку ресурсів;

- кардинальний перегляд екологічних нормативів і стандартів господарської діяльності;
 - уніфікація екологічного законодавства до законодавства Європейського Союзу;
 - проведення технічної модернізації на промислових об'єктах і їх енергоаудит;
 - удосконалення загального екологічного аудиту та контролю природокористування;
 - налагодження системи екологічної сертифікації продукції, товарів і послуг;
 - законодавче стимулювання технологічної модернізації виробництва;
 - переробка відходів, співвіднесених із економічною доцільністю;
 - вдосконалення законодавчої бази щодо впровадження відновлюваних джерел енергії та запуск державних Програм підтримки ВДЕ на регіональному рівні;
 - введення адміністративної відповідальності за нераціональне використання ресурсів;
 - згорання нерентабельної атомної галузі та посилення заходів безпеки на функціонуючих АЕС;
 - прискорений розвиток екологічно орієнтованого бізнесу;
 - формування ринку екологічних технологій і екологічних послуг;
 - розвиток органічного землеробства і проведення земельної реформи в інтересах людей, які на ній працюють, розвиток АПК із метою забезпечення України своїми продовольчими ресурсами та налагодження експорту аграрної продукції.
- Якщо національну свідомість буде ґрунтуватися на тому, що екологічно чисте середовище – умова благополучного суспільства та конкурентоспроможної країни, то в Україні, безумовно, є перспектива.
- У цей переломний момент країні необхідно зробити все для повноцінного життя нинішніх і майбутніх поколінь – сформуванню довіри і поваги в суспільстві, розробити і провести системні реформи, побудувати посправжньому цивілізовану й передову державу світу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Большеротов А. Л. Система оценки экологической безопасности строительства / А. Л. Большеротов. – М. : Изд-во Ассоциации строительных вузов, 2010. – 216 с.
Bolsherotov A. L. Sistemaotsenki ekologicheskoy bezopasnosti stroitelstva / A. L. Bolsherotov. – M. : Izd-vo Assotsiatsii stroitelnyih vuzov, 2010. – 216 s.
2. Геоэкология и природопользование : понятийно-терминологический словарь / В. В. Козин, В. А. Петровский. – Смоленск : Ойкумена, 2005. – 576 с.
Geoekologiya i prirodopolzovanie : ponyatiyno-terminologicheskii slovar / V. V. Kozin, V. A. Petrovskiy. – Smolensk : Oykumena, 2005. – 576 s.
3. Коробкин В. И. Экология / В. И. Коробкин, Л. В. Передельский. – Ростов-на-Дону : Феникс, 2003. – 576 с.
Korobkin V. I. Ekologiya / V. I. Korobkin, L. V. Peredelskiy. – Rostov-na-Donu : Feniks, 2003. – 576 s.
4. Лобанова Е. А. О формировании национальной системы экологических показателей / Е. А. Лобанова // Экологическая экспертиза. – 1999. – № 3. – С. 27–40.
Lobanova E. A. O formirovanii natsionalnoy sistemyi ekologicheskikh pokazateley / E. A. Lobanova // Ekologicheskaya ekspertiza. – 1999. – № 3. – S. 27–40.
5. Мазур И. И. Курс инженерной экологии / И. И. Мазур, О. И. Молдаванов. – М. : Высшая школа, 1999. – 447 с.
Mazur I. I. Kurs inzhenernoy ekologii / I. I. Mazur, O. I. Moldavanov. – M. : Vysshaya shkola, 1999. – 447 s.
6. О биотическом самоочищении водных экосистем. Элементы теории // ДАН. – 2004. – Т. 396, № 1. – С. 136–141.
O bioticheskom samoochischenii vodnyih ekosistem. Elementyi teorii // DAN. – 2004. – T. 396, № 1. – S. 136–141.
7. Проблемы экологической безопасности источников водоснабжения // Экологические системы и приборы. – 2006. – № 5. – С. 17–20.
Problemyi ekologicheskoy bezopasnosti istochnikov vodosnabzheniya // Ekologicheskie sistemyi i priboryi. – 2006. – № 5. – S. 17–20.
8. Румянцева Е. Е. Товары, вредные для здоровья / Е. Е. Румянцева. – М. : Логос, 2005. – 392 с.
Rumyantseva E. E. Tovaryi, vrednyie dlya zdorovya / E. E. Rumyantseva. – M. : Logos, 2005. – 392 s.
9. Румянцева Е. Е. Экологическая безопасность строительных материалов, конструкций и изделий / Е. Е. Румянцева, Ю. Д. Губернский, Т. Ю. Кулакова. – М. : Университетская книга, 2005. – 200 с.
Rumyantseva E. E. Ekologicheskaya bezopasnost stroitelnyih materialov, konstruktsiy i izdeliy / E. E. Rumyantseva, Yu. D. Gubernskiy, T. Yu. Kulakova. – M. : Universitetskaya kniga, 2005. – 200 s.
10. Экология и безопасность : справочник : в 3-х т. / Н. Г. Рыбальский, А. И. Савицкий, М. А. Малайрова, В. В. Горбатовский. – М. : ЭКИП Ауто, 1993. – 8 кн.
Ekologiya i bezopasnost : spravochnik : v 3-h t. / N. G. Ryibalskiy, A. I. Savitskiy, M. A. Malayarova, V. V. Gorbatovskiy. – M. : EKIP Auto, 1993. – 8 kn.
11. Хоружая Т. А. Оценка экологической опасности / Т. А. Хоружая. – М. : Книга сервис, 2002. – 208 с.
Horuzhaya T. A. Otsenka ekologicheskoy opasnosti / T. A. Horuzhaya. – M. : Kniga servis, 2002. – 208 s.
12. Шмаль А. Г. Методологические основы создания системы экологической безопасности территории / А. Г. Шмаль. – Бронницы : МП «ИКЦ» БНТВ, 2000. – 216 с.
Shmal A. G. Metodologicheskie osnovyi sozdaniya sistemyi ekologicheskoy bezopasnosti territorii / A. G. Shmal. – Bronnitsyi : MP «IKTs» BNTV, 2000. – 216 s.
13. Шмаль А. Г. Факторы экологической безопасности – экологические риски / Шмаль А. Г. – Бронницы : МП «ИКЦ» БНТВ, 2010. – 192 с.
Shmal A. G. Faktoryi ekologicheskoy bezopasnosti – ekologicheskie riski / Shmal A. G. – Bronnitsyi : MP «IKTs» BNTV, 2010. – 192 s.

А. В. Пыриков, кандидат технических наук (Донецкий национальный университет экономики и торговли имени Михаила Туган-Барановского). **Необходимость разработки стратегии развития экологической безопасности регионов с устойчивым развитием.**

Аннотация. Цель статьи – обосновать необходимость разработки стратегии развития экологической безопасности регионов с устойчивым развитием. Необходимым условием развития стратегии экологической безопасности, по мнению большинства ученых, признано внедрение системного подхода, предусматривающего формирование соответствующей системы управления инновационным развитием как составляющей общей системы управления региональной экономикой, в тесной взаимосвязи с экологической безопасностью отдельных взятых регионов. Для разработки стратегии эколого-экономического развития устойчивых регионов Украины предлагается формировать соответствующую систему управления. Ведь отсутствие стратегии долгосрочного развития не только тормозит Украину, но и порождает хаос в управлении, нанося тем самым убыток государству. Приоритетным направлением должно быть комплексное и согласованное решение вопросов социально-экономического развития и защиты окружающей среды.

Ключевые слова: управление, система, стратегия, экологическая экономика инновационное развитие, систематизация.

A. Pyrikov, Cand. Econ. Sci. (Donetsk National University of Economics and Trade named after Mikhail Tugan-Baranovsky). **Need for development strategies of ecological security of the region with sustainable development.**

Summary. Purpose: the rationale for the development strategy of ecological security of the regions with sustainable development. A necessary condition for the development strategy of environmental safety in the opinion of most scientists considered the introduction of a systematic approach, which aims at creating an appropriate system of innovative development as part of an overall system of regional economies, in close relationship with the environmental safety of individual regions. To develop a strategy of ecological and sustainable economic development of regions of Ukraine proposed to form an appropriate management system. Indeed, the lack of long-term development strategy not only inhibits the Ukraine, but also creates chaos in the management, thereby causing loss to the state. Priority area should be integrated and coordinated addressing socio-economic development and environmental protection

Keywords: management system, strategy, environmental economy innovative development, systematization.